

Kitab Daniel - Nomer Sanga

Pesené Malaékat Kang Sepisanan

Jeff Pippenger

2023-12-04

Dhaniel pasal kapisan nggambarake pekabaran malaékat kapisan ing Wahyu pasal patbelas. Yoyakim kanthi simbolis nedahake manawa sing dimaksud iku pangwasaing pekabaran malaékat kapisan, dudu tekané ing “wektu wekasan.” Kabèh para nabi padha nandhesake “dina-dina pungkasan” saka pangadilan panyelidikan, mula pasal iki nggambarake tanggal 11 September 2001, nalika proses pangujian tumrap wong satus patang puluh papat ewu wiwit. Ing Maleakhi pasal telu, proses iku wis digambarake minangka sawijining proses panyucekan nalika ana utusan nyawisake dalam kanggo Utusan prejanjian supaya rawuh kanthi dadakan menyang Pedalemané. Utusan sing nyawisake dalam, sing uga minangka “swara” kang nguwuh ana ing ara-ara samun, uga minangka sawijining ujian, kang dadi pérangan saka proses panyucekan iku. Ing Maleakhi pasal telu, satus patang puluh papat ewu diwakili minangka para putrané Lèwi. Para putrané Lèwi nggambarake wong-wong sing ngadeg bebarengan karo utusan Musa, ing pambrontakan pedhet emas kang nggambarake gambaré kéwan buas.

Lulusing ujian patunging kéwan iku minangka ilustrasi Alkitab liyané ngenani ujian kapindho saka telung ujian kang mbangun prosès panyucèn. Para putra Lèwi kudu ngliwati ujian iku sadurungé padha diségel.

Panyegelan ing Yeheskiel bab wolu lan sanga iku minangka ilustrasi liyane bab proses panyucèn sing diwiwiti ing tanggal 11 September 2001. Ing bab wolu, wong-wong ing Yérusalèm sing pungkasane sujud marang srengéngé, makili patang generasi Adventisme Laodikia. Ing bab sanga, wong-wong sing nampa segel iku padha nggresah lan nangis marga saka sakehing piala nistha sing dumadi ana ing sajroning Yérusalèm. Yérusalèm iku pasamuwané Allah.

Pawarta telung malaékat iku uga minangka sawijining gambaran babagan prosès panyucèn. Telung pawarta mau nglambangaké sawijining prosès panggodhahan telung tataran, lan para putrané Léwi diwajibaké lumebu lan ngliwati panggodhahan kapisan dhisik supaya bisa katut ing panggodhahan kapindho. Panggodhahan katelu iku sawijining jinis panggodhahan kang béda, amarga iku nglambangaké sawijining panggodhahan kang netepaké apa para putrané Léwi wis kasil ngliwati panggodhahan kapisan lan kapindho. Iku minangka sawijining ujining nubuat kang cetha mbedakaké. Panggodhahan kapisan iku sawijining panggodhahan bab panganan (ing teges kasukman), amarga iku diliwati utawa gagal, adhedhasar apa para putrané Léwi nampani pawarta kang diparingaké déning Roh Suci lumantar Élia, utusan kang nyawisaké dalam tumrap Utusaning prejanjian.

Ayat kapisan saka kitab Wahyu nekanaké kaseriusaning pesen kasebut. Kanthi sengaja ayat iku negesaké yèn pesen kang dikirim déning utusan manungsa, kang dipralambangaké minangka Yohanes, marang pasamuwan-pasamuwan, wis kaparingaké marang dhèwèké déning Gabriel, kang nampani iku saka Kristus, lan Kristus piyambak nampani saka Sang Rama. Pesené Élia nduwèni wewenang kadéwanan, lan nampik pesené Yohanes, utawa Élia, utawa “swara kang sesambat ana ing ara-ara samun”, padha karo nampik Wahyuné Gusti Yésus Kristus.

Pacoban kapindho iku pacoban visual, awit sawisé para putraning Lèwi mangan pesen Élia, kang ana ing tangané malaékat sing tumurun kanggo madhang bumi kalawan kamulyané, wong-wong mau wis nampani metodologi Alkitabiah kang ngidini wong-wong mau kanthi bener mbedakaké pratandha-pratandhaning mangsa. Metodologi iku ngidini para putraning Lèwi mangertèni yèn pratandha-pratandhaning mangsa mau lagi nedahaké yèn gréja lan nagara lagi sesrawungan dadi siji ing Amérika Sarékat, minangka panggenepaning pacoban gambar kéwan galak. Kang luwih wigati manèh, pratandha-pratandhaning mangsa mau, nalika dilebokaké ing sajroning konteks garis-garis reformasi suci, iku minangka hakekaté Alfa lan Omega, wiwitan kang nggambaraké pungkasan. Garis-garis reformasi suci mratélakaké yèn umaté Gusti Allah kudu nglakoni sakehing daya sing ana ing kakuwasané kanggo bebarengan makarya sajroning pagawéan nyawisaké awaké dhéwé tumrap segelé Gusti Allah.

Mulané, para kekasihku, kaya dene kowé tansah padha mituhu, ora mung nalika aku ana ing ngarsamu waé, nanging saiki luwih-luwih manèh nalika aku ora ana, nggayuhen kaslametanmu dhéwé kanthi wedi lan gumeter. Awit Gusti Allah iku kang makarya ana ing kowé, maringi kersa lan panggawé manut karsané kang becik. Tindakna samubarang kabèh tanpa sambat lan pasulayan, supaya kowé dadi tanpa cacad lan tanpa kaluputan, para putrané Allah, tanpa pepakon, ana ing satengahing bangsa kang bengkong lan nyimpang, ing antarané wong-wong iku kowé padha sumunar kaya pepadhang ana ing donya. Filipi 2:12–15.

Dhanièl, Hananya, Misaèl lan Azarya, cacahé papat, nggambarake umat Advent Dina Kapitu ing saindenging jagad, sing ngakoni tanggal 11 September 2001 minangka pratandha ngenani mudhuné malaékat saka Wahyu wolulas, lan padha milih nampani manna kang kasamun ing tangané lan mangan iku. Manna kang kasamun kang kudu dipangan iku, kaya sing nembe dipunsebat déning rasul Paulus, nggambarake Gusti Allah (manna kang kasamun), sing makarya ana ing sajroning umaté kanggo nindakake kersané lan kasaénan-É. Paulus nggambarake utusan marang wong Filadelfia, lan nampik piwulangé iku pati. Dhanièl, Hananya, Misaèl lan Azarya nggambarake wong-wong sing milih mangan manna kang kasamun.

Ing antarané para putrané Yehuda iku ana Daniel, Hananya, Misaèl, lan Azarya. Wong-wong mau banjur diparingi jeneng déning pangérané para sida-sida: Daniel diparingi jeneng Bèltesyazar; Hananya, Syadrakh; Misaèl, Mésakh; lan Azarya, Abèdnego. Nanging Daniel netepaké ing sajroning atiné yèn dhèwèké ora gelem najisaké

awaké déning panganan jatah saka ratu, utawa déning anggur kang diunjuk déning ratu iku; mulané dhèwèké nyuwun marang pangérané para sida-sida, supaya ora nganti najisaké awaké. Daniel 1:6–8.

Dhaniel netepake manawa dheweke kepéngin mangan piwulang kang diturunake saka swarga ing tanggal 11 September 2001, lan uga nampik piwulang kang dilambangake minangka panganan lan omben-ombené Babilon. Asypenas wis milih sapa waé saka para tawanan Yehuda kang kudu digawa menyang ngarsané raja.

Sang ratu dhawuh marang Ashpenaz, kepala para kasimé, supaya nggawa sapérangan saka para putraning Israèl, yaiku saka turuné raja lan para pangéran; para nom-noman kang tanpa cacad, bagus rupané, pinter ing sakehing kawicaksanan, trampil ing kawruh, mangertèni ngèlmu, lan padha duwé kabisan kanggo ngadeg ana ing kratoning raja, sarta bisa diwulang sastra lan basa wong Kasdim. Daniel 1:4, 5.

Manawi kita ngetutaké ranté panguwasa ingkang katandharaké wonten ing Wahyu pasal satunggal, ayat satunggal, Nebukadnésar sampun maringi parentah dhateng Aspenaz supados milih para putra ingkang netepi ramalan ingkang sampun kawedhar déning Yésaya dhateng Hizkia. Aspenaz nampi pawartos punika lajeng maringakén dhateng Melzar, pangéraning para sida-sida kasim. Nebukadnésar nggambaraken Sang Rama ing swarga; Aspenaz nggambaraken Sang Kristus lan Melzar nggambaraken Gabriel. Aspenaz mangertos para putra pundi ingkang kedah dipilih, lan piyambakipun ugi mangertos bilih Dhanièl badhé damel kaputusan ingkang leres bab pangananipun, sadèrèngipun piyambakipun dipunaturaké ing ngarsanipun raja.

Saiki Gusti Allah wus ndadèkaké Dhanièl oleh sih-rahmat lan katresnan kang alus ana ing ngarsané pangéran para kasim. Lan pangéran para kasim mau ngandika marang Dhanièl, “Aku wedi marang gustiku ratu, kang wis netepaké pangananmu lan ombenanmu; awit yagéné dhèwèké kudu ndeleng rainé kowé luwih ala tinimbang para nom-noman kang padha golongan karo kowé? Mengkono kowé bakal ndadèkaké sirahku kaancam ana ing ngarsané ratu.” Dhanièl 1:9, 10.

Ing kéné Melzar nemtokake langkah kapisan saka pekabaran telung malaékat. Langkah kapisan iku yaiku wedi marang Allah, kaya sing katuduhaké déning wediné Melzar marang Nebukadnezar. Tembung Ibrani “truth” sing kawangun kanthi nggabungkaké aksara kapisan, kaping telulas, lan aksara pungkasan saka abjad Ibrani, sadurungé wis kabuktèkaké ing artikel-artikel iki minangka pralambang proses pangujian telung langkah saka telung malaékat. Kanthi mangkono, wis ditetepaké adhedhasar sawatara seksi yèn pekabaran malaékat kapisan ngemot kabèh telu saka telung ujian sing dipralambangaké déning pekabaran telung malaékat. Pekabaran malaékat kapisan diidentifikasi minangka Injil kang langgeng, sing netepaké yèn iku Injil sing padha wiwit jamané Adam nganti tekan Rawuhé Kristus kang Kapindho.

Lan aku weruh malaékat liyané mabur ana ing tengahing langit, nggawa Injil langgeng kanggo diwartakaké marang wong-wong kang manggon ana ing bumi, lan marang saben

bangsa, lan suku, lan basa, lan umat, sarta ngandika kanthi swara sora, Wedia marang Gusti Allah, lan mènèhana kamulyan marang Panjenengané; awit wis tekan jam pangadilané; lan sembaha Panjenengané kang wus nitahaké langit, lan bumi, lan segara, sarta sumber-sumber banyu. Wahyu 14:6, 7.

Langkah kapisan saka pekabaran malaékat kapisan iku wedi marang Allah. Langkah kapindho iku maringi kamulyan marang Panjenengané, lan langkah katelu iku rawuhé wektu pangadilan-Nya. Gegayutan karo pekabaran loro malaékat liyané, pekabaran malaékat kapisan iku, “wedi marang Allah.” Banjur pekabaran malaékat kapindho ngumumaké rubuhé Babil, lan manawa ana ing gerakan Millerite saka malaékat kapisan, utawa gerakan malaékat katelu, panggilan metu saka Babil iku papan dumadiné kawujudané pamuangan Roh Suci. Ing wektu iku, manawa diwakili minangka Midnigh Cry, swara seru kang sora, utawa udan pungkasan, wong-wong kang martakaké pekabaran iku ngluhuraké Allah. Pekabaran malaékat kapindho iku papan nalika kamulyan kaparingaké marang Allah, lan wektu iku nuntun marang siji titik wektu nalika pangadilan panliten diwiwiti ana ing sajarah Millerite, utawa pangadilan marang sundel Babil kang kalakon ana ing krisis undhang-undhang Minggu.

Wedi Melzar nggambarake piweling malaékat kang kapisan, lan iki miwiti pacoban pangan sajrone sepuluh dina, kang angka sepuluh uga nggambarake sawijining pacoban. Ungkapan Melzar bab wedi marang raja iku padha karo Daniel kang luwih wedi marang Gusti Allah tinimbang marang raja, lan nemtokake ing sajroning atiné supaya ora dadi najis marga saka pangané Babil. Jangka wektu pacobané Daniel lan telu wong pinilih iku telung taun, mula nggambarake telung undhak-undhakan saka piweling telu malaékat.

Lan sang ratu netepaké kanggo wong-wong mau pérangan rejeki saben dina saka panganané sang ratu, lan saka anggur kang dipununjukaké; mangkono wong-wong mau dipungrumat telung taun lawasé, supaya ing wekasané bisa ngadeg ana ing ngarsané sang ratu. Daniel 1:5.

Daniel bab kapisan nggambarake pangwujudan kakuwataning pekabaran malaékat kang kapisan, lan ana ing kono katandhani wiwitaning pamriksan bab pangan, kang ing sajarah Millerite diwakili déning mangan kitab cilik mau. Mangsa pamriksan tumrap Daniel lan telu kawula kang pinilih iku kalaksanaan sajroning sepuluh dina kang wiwitan, saka telung taun iku. Angka sepuluh iku minangka pralambang sawijining proses pamriksan, kaya sing kaewak déning Israèl kuna nalika padha nampik pamriksan kang kaping sapuluh, kang diwakili déning pekabarané Yosua lan Kaleb. Pralambang iki uga kaewak sajroning mangsaning panganiaya ing pasamuwan Smirna.

Aja wedi marang samubarang kang bakal koksengsarakaké: lah, Iblis bakal nyemplungaké sapérangan ana ing antaramu menyang ing pakunjaran, supaya kowé padha kacobèn; lan kowé bakal nandhang kasangsaran sepuluh dina: setyaa nganti tekan pati, lan Aku bakal maringi kowé makutha kauripan. Wahyu 2:10.

Pitutur tumrap pasamuwan ing Smirna yaiku supaya aja wedi marang proses panggudan, amarga manawa wong-wong mau wedi marang Gusti Allah, Panjenengane bakal maringi ganjaran marang rasa wedi sing saleh mau kanthi makutha kauripan. Rasa wedi sing saleh iku dilambangaké déning pepénginané Daniel kanggo mangan manna kaswargan.

Banjur Daniel ngandika marang Melzar, kang déning kepala sida-sida wus kaparingan kuwasa ngasta Daniel, Hananya, Misaèl, lan Azarya: Kawula nyuwun, cobanen para abdi Paduka iki lawase sepuluh dina; mugèni kawula diparingi tetedhan saka woh-wohaning bumi, lan toya kanggo omben. Sawisé mangkono, mugèni pasuryan kawula dipirsani ana ing ngarsa Paduka, mangkono uga pasuryané para nom-noman kang padha nedha saka pandumaning dhaharaning raja; lan kaya ingkang Paduka tingali, mangkono Paduka tumindaka marang para abdi Paduka. Mulané piyambakipun sarujuk marang wong-wong mau ing prakara punika, lan nyoba wong-wong mau lawase sepuluh dina. Daniel 1:10–14.

Pangujian kang kapisan yaiku wedi marang Allah, kaya dene kagambar ana ing Melzar lan Daniel kang netepake ing sajroning atine supaya ora najisake awake kanthi panganan lan omben-omben Babil. Unsur kapindho saka piwelinging malaekat kang kapisan yaiku ngluhurake Allah, kang minangka pepadhang kasatmata saka akibat diet mau. Ing pungkasaning sepuluh dina, Daniel lan telu para pantes mau ngluhurake Allah lumantar penampilan jasmanine.

Lan ing pungkasaning sapuluh dina, praupane padha katon luwih endah lan luwih lemu daginge tinimbang sakèhé para nom-noman sing padha mangan pandumaning dhaharané raja. Mulané Melzar njupuk pandumaning dhaharané lan anggur sing kuduné diunjuk déning wong-wong mau, banjur maringi wong-wong mau tetuwuhan. Déné tumrap anak papat iki, Gusti Allah maringi wong-wong mau kawruh lan kaprigelan ing sakèhé piwulang lan kawicaksanan; lan Daniel nduwèni pangerten ing samubarang wahyu lan pangimpen. Daniel 1:15–17.

Papat anak iku lulus ujian kapisan ngenani pangan, yaiku papan Adam lan Hawa tiba, lan kang nggambarake ujian kapisan kang langsung katanggulangi déning Kristus sawisé baptisané. Baptisané Kristus iku minangka pangwasana kang maringi kakuwatan marang pesen kapisan ing garis kenabianné. Iku maringi kakuwatan lan ngesahaké pesen kang diproklamasèkaké déning “swara ing ara-ara samun”. Banjur, kaya Daniel lan telung wong pinuji iku, Kristus diuji ing prakara pangan sajrone patang puluh dina, kaya déné Daniel sajrone sepuluh dina. Daniel lan Kristus padha dadi pralambang ujian manna kang kasimpen ing tangané malaékat kang mudhun ing tanggal 11 September 2001. Ana rong ujian manèh kang bakal ndherek tumrap Kristus lan tumrap Daniel. Ujian kapindho iku papan Daniel lan telung wong pinuji ngluhuraké Gusti Allah lumantar pasuryanipun. Ujian kang ndherek sawisé ujian pangan tumrap Kristus uga nggambarake kamulyan.

Lan Iblis ngandika marang Panjenengane, “Manawa Paduka iku Putraning Allah, dhawuhna watu iki supaya dadi roti.” Nanging Gusti Yesus mangsuli marang dheweke, pangandikane, “Ana tulisan: Manungsa iku ora bakal urip saka roti waé, nanging saka

saben pangandikaning Allah.” Banjur Iblis, sawisé nggawa Panjenengane munggah menyang gunung kang dhuwur, nduduhaké marang Panjenengane sakehing karajan ing donya sajroning sedhéla. Lan Iblis ngandika marang Panjenengane, “Kabeh panguwasa iki bakal dakparingaké marang Paduka, uga kamulyané; awit kabèh iku wis dipasrahaké marang aku; lan marang sapa waé kang dakkarepake, iya dakparingaké. Mulane, manawa Paduka karsa nyembah aku, kabèh iku bakal dadi kagungan Paduka.” Gusti Yesus mangsuli lan ngandika marang dheweke, “Enyaha saka ngarsaku, Iblis! awit ana tulisan: Paduka kudu nyembah marang Pangéran Allah Paduka, lan mung marang Panjenengane waé Paduka kudu ngabekti.” Mateus 4:3–8.

Sawisé Kristus lumampah ngliwati ujian bab pangan, Iblis banjur nyaosaké “kamulyan” saka sakehé karajan ing donya, nanging Kristus malah milih ngluhuraké Sang Raja para raja. Adam lan Hawa gagal ing ujian kang kapisan, lan sanalika banjur ngupaya ndhelikaké rai-é nganggo godhong anjir, amarga wong loro mau wis ora manèh nduduhaké kamulyaning Allah, kaya dene dilambangaké déning jubah pepadhang kang sadurungé padha dienggo. Nalika Daniel lan telu kanca pinilih mau kasil ngliwati ujian bab pangan, wong-wong mau banjur diparingi “kawruh lan kaprigelan ing sakehé pasinaon lan kawicaksanaan: lan Daniel nduwèni pangertèn ing sakehé wahyu lan impen.”

Wong-wong mau wus ngliwati pacoban kapindho, yaiku pacoban visual kang wis dipun tindakaké déning Melzar. Ing sajarah Millerite, pekabaran malaékat kapindho nandhani pambédan antarané wong-wong kang nampani lan wong-wong kang nampik pekabaran saka “swara” kang sesambat ana ing ara-ara samun, kados ingkang dipun pralambangaké déning William Miller. Miturut makna profetik, lajeng gerakan Millerite dados sungu Protestantisme kang kasatmata lan siji-sijiné kang sajati, déné wong-wong kang nampik pekabaran lan gerakan punika dados para putri Roma. Wong-wong mau sampun milih nedha panganan lan ngombé anggur Babil, tinimbang kitab alit. Ing wekasaning telung taun, Daniel lan para wong pantes dipun atur mlebet supados dipun adili déning Nebukadnésar.

Ing wekasaning dina-dina kang wus dipangandikakaké déning raja yèn dhèwèké kudu dipasang ngarsané, mula pangéran para sida-sida nggawa wong-wong mau mlebu ing ngarsané Nebukadnésar. Lan raja ngandika karo wong-wong mau; lan ing antarané kabèh ora tinemu siji waé kang padha kaya Dhanièl, Hananya, Misaèl, lan Azarya; mulané wong-wong mau banjur ngadeg ana ing ngarsané raja. Lan ing sakehing prakara kawicaksanaan lan pangreten, kang ditakokaké raja marang wong-wong mau, raja nemu yèn wong-wong mau sapuluh ping luwih unggul tinimbang sakèhé para juru tenung lan para ahli nujum kang ana ing sajroning sakèhé karajané. Lan Dhanièl tetep ana nganti taun kapisané Sang Prabu Koresy. Dhanièl 1:18–21.

Danièl lan telu kancané kasil ngliwati pacoban sajrone “sepuluh” dina, lan sawisé kuwi katitik “sepuluh” kaping luwih wicaksana tinimbang kabèh wong liyané nalika padha ngliwati ujian pungkasané.

Bab siji kitab Daniel iku minangka rujukan kapisan tumrap pekabaran malaékat kapisan ana ing kitab sing dumadi saka kitab Daniel lan Wahyu. Bab iki nduwèni sipat-sipat kang padha

persis karo malaékat kapisan ing Wahyu bab patbelas. Bab iki njunjung kayektèn kang sepisanan kasebut ana ing ayat kapisan kitab Wahyu, awit Nebukadnésar maringi sawijining pekabaran marang Aspenaz, kang banjur maringaké pekabaran iku marang Melsar, lan sabanjuré sesrawungan karo Daniel. Sang Rama maringi sawijining pekabaran marang Kristus, kang banjur maringaké pekabaran iku marang Gabrièl, lan sabanjuré sesrawungan karo Yokanan.

Pawarta kang kaaturaké, yaiku pawarta sing saiki lagi kabikak segelé, ngenali proses sesambungané Sang Rama marang pasamuwan-Nya. Prakara kapisan sing kapilih déning Sang Rama kanggo dipratélakaké marang pasamuwan-Nya, yaiku proses panggawéan nyoba telung undhak-undhakan saka telung malaékat. Sabda profètiké Allah wis kanthi teliti banget njlentrehaké proses iku lumantar sawetara larik panuwunan, uga lumantar sajarahé wong-wong Millerit. Kayektèn-kayektèn iki minangka unsur kang wigati saka manna kang kasimpen, sing ana ing astané malaékat mau nalika dhèwèké tumedhak ing tanggal 11 September 2001.

Melu sarta kanthi mangkono lulus ujian kapindho iku mokal, manawa panjenengan durung lulus ujian kapisan. Kayekten iki kanthi cetha kagambar ing sajarah Kristus lan para Millerit. Daniel pasal loro iku ujian kapindho, kang miturut pratelan Sister White, “nasib langgeng kita bakal ditemtokake.” Panjenenganipun langkung lanjut nyariosaken bilih punika ujian ingkang kedah kita “liwati, sadurunge kita dimeterakaké.” Ujian iku saiki meh rampung.

Daniel bab loro punika ngengingi ujining reca kéwan galak, lan sampun prayogi bilih bab punika ngrembag reca ageng, lan bilih namung awit Daniel sampun kalampahan ngliwati ujining tetedhan, lan sampun kaparingan berkah “ping sapuluh” langkung ing “pangertosan” lan “kawicaksanan,” mila piyambakipun saged mangertosi ujian punika. Kados dene pepéling bab ujian punika wonten ing seratan-seratanipun Ellen White, ujining reca ing Daniel bab loro punika satunggaling ujian ingkang makili akibat gesang utawi pejah.

Amarga prakara iki Sang Prabu duka lan nesu banget, banjur dhawuh supaya para wong wicaksana ing Babil kabèh dipatèni. Mulané dhawuh iku banjur kasebar, yèn para wong wicaksana kudu dipatèni; lan wong-wong padha nggolèki Dhanièl lan para mitrané supaya dipatèni. Daniel 2:12, 13.

Ana sawetara prakara kenabian liyane ing Daniel pasal siji sing prelu kita rembug, lan kita bakal nerusake prakara-prakara kasebut ing artikel sabanjure.

“Aku weruh sakelompok wong kang ngadeg kanthi kajaga becik lan mantep, tanpa maringi panyengkuyung marang wong-wong kang arep ngoyak-ayak iman kang wis katetepake ana ing badan iku. Gusti Allah mirsani wong-wong mau kalawan kepareng. Aku dituduhake telung undhak-undhakan — pekabaran malaekat kang kapisan, kapindho, lan katelu. Malaekat kang ngancani aku ngandika, ‘Bilai tumrap wong kang bakal nggeser sawiji balok utawa ngobahake sawiji pasak saka pekabaran-pekabaran iki.

Pangerten kang sejati tumrap pekabaran-pekabaran iki iku wigati banget. Nasib jiwa-jiwa gumantung marang cara pekabaran-pekabaran iki ditampani.’ Aku banjur digawa mudhun maneh lumantar pekabaran-pekabaran iki, lan weruh sepira larangé umaté Gusti Allah anggoné oleh pangalamané. Iku wis kaimpun lumantar sangsara kang akèh lan pasulayan kang abot. Gusti Allah wis nuntun wong-wong mau sethithik-sethithik, undhak demi undhak, nganti Panjenengané ndadekake wong-wong mau ngadeg ana ing sawijining panggung kang kukuh lan ora kena digoyahake. Aku weruh sawatara wong nyedhaki panggung iku lan nлити dhasaré. Ana kang kalawan bungah enggal munggah ing sandhuwuré. Ana liyané wiwit golek luput ana ing dhasaré. Wong-wong mau kepéngin supaya ana pambecikan ditindakake, lan mula panggung iku bakal luwih sampurna, lan wong-wong bakal luwih bungah. Ana sawatara wong mudhun saka panggung iku kanggo nлити, banjur mratelakake manawa panggung iku dilebokake kanthi kliru. Nanging aku weruh manawa meh kabèh tetep ngadeg mantep ana ing panggung iku lan naséhati wong-wong kang wis mudhun saka kono supaya mungkasi pangalembanané; amarga Gusti Allah iku Juru Bangun kang Agung, lan wong-wong mau lagi nglawan Panjenengané. Wong-wong mau nyritakake pakaryanipun Gusti Allah kang nggumunake, kang wis nuntun wong-wong mau menyang panggung kang mantep iku, lan kanthi sesarengan ngangkat mripaté marang swarga lan kalawan swara seru ngluhurake Gusti Allah. Iki nggegirisi sawatara wong kang wis padha sambat lan ninggal panggung iku, lan wong-wong mau kalawan pasuryan andhap-asor banjur munggah maneh ing sandhuwuré.”

“Aku katuntun bali marang pangwartan bab rawuhipun Kristus ingkang kapisan. Yohanes diutus kanthi roh lan kasektenipun Élia kanggo nyawisaké dalan tumrap Gusti Yésus. Wong-wong kang nampik paseksinipun Yohanes ora kauntungaké déning piwulangipun Yésus. Panentangané marang pawartos kang ngramalaké rawuhipun ndadèkaké wong-wong mau ana ing papan ing ngendi wong-wong mau ora bisa kanthi gampang nampa bukti ingkang paling kiyat bilih Panjenenganipun punika Sang Mesias. Sétan nuntun wong-wong kang nampik pawartosipun Yohanes supaya maju saya adoh manèh, nganti nampik lan nyalib Kristus. Kanthi mangkono wong-wong mau nempataké awaké dhéwé ana ing papan ing ngendi wong-wong mau ora bisa nampani berkah ing dina Pentakosta, kang mesthiné wus mulang wong-wong mau dalan mlebet ing pasucèn kaswargan. [Kabikaké] lawanging kémah ing Padaleman Suci nduduhaké bilih kurban lan pranatar Yahudi ora bakal ditampi manèh. Kurban Agung wis kapasrahaké lan wis katampi, lan Roh Suci kang tumurun ing dina Pentakosta ngusung pikirané para sakabat saka pasucèn kadonyan marang pasucèn kaswargan, ing ngendi Yésus wis mlebet kanthi rahipun piyambak, kanggo nglimpahaké marang para sakabatipun paédahing panebusanipun. Nanging wong Yahudi ditinggal ana ing pepeteng kang sampurna. Wong-wong mau kelangan sakabèhing pepadhang kang saestuné bisa diduwèni ngenani rancangan karahayon, lan isih ngendelaké kurban lan pisungsungé kang ora ana gunané. Pasucèn kaswargan wis nggantèni papané pasucèn kadonyan, nanging wong-wong mau ora nduwèni kawruh bab owah-owahan iku. Mulane wong-wong mau ora bisa nampa paédah saka pangantaranipun Kristus ing papan suci.

“Akeh wong nyawang kanthi rasa nggegirisi marang lakuning wong-wong Yahudi nalika padha nampik lan nyalib Kristus; lan nalika padha maca sajarah panganiaya ngisin-isini sing katindakaké marang Panjenengané, padha ngira yèn wong-wong mau tresna marang Panjenengané, lan mesthi ora bakal nyélaki Panjenengané kaya sing katindakaké déning Pétrus, utawa nyalib Panjenengané kaya sing katindakaké déning wong-wong Yahudi. Nanging Allah, kang maos ati kabèh wong, wus ndhatengaké katresnan marang Yésus sing padha diakoni padha dirasakaké iku marang sawijining pacoban. Sakabèhé swarga mirsani kanthi kapentingan kang paling jero marang panampané kabar malaékat kapisan. Nanging akèh wong kang ngakoni tresna marang Yésus, lan kang nglèrèni luh nalika maca carita bab kayu salib, malah ngguyoni kabar kabungahan bab rawuhipun. Tinimbang nampani pesen iku kanthi kabungahan, wong-wong mau ngumumaké yèn iku mung sawijining pangapusan. Wong-wong mau sengit marang wong kang tresna marang panampakan rawuhipun lan ngusir wong-wong mau saka gréja-gréja. Wong-wong kang nampik pesen kapisan ora bisa nampa paédah saka pesen kapindho; mangkono uga wong-wong mau ora oleh paédah saka sesambat tengah wengi, kang kuduné nyawisaké wong-wong mau supaya lumebu bebarengan karo Yésus lumantar pracaya menyang papan kang Mahasuci ana ing papan suci swarga. Lan déné amarga nampik loro pesen kang kapungkur iku, pangertené wus dadi peteng nganti padha ora bisa ndeleng pepadhang ana ing pesen malaékat katelu, kang nuduhaké dalan menyang papan kang Mahasuci. Aku weruh yèn kaya wong-wong Yahudi nyalib Yésus, mangkono uga gréja-gréja nominal wis nyalib pesen-pesen iki, lan mulané wong-wong mau ora duwé kawruh bab dalan menyang papan kang Mahasuci, lan padha ora bisa oleh paédah saka pangantarané Yésus ana ing kana. Kaya wong-wong Yahudi, sing nyaosaké kurban-kurbané kang tanpa guna, wong-wong mau nyaosaké pandangan-pandangané kang tanpa guna marang ruangan kang wus ditilar déning Yésus; lan Sétan, kang rena déning panipon iku, njupuk watak kaagaman, lan nuntun pikirane wong-wong kang ngakoni dadi Kristen iki marang awaké dhéwé, makarya nganggo daya, pratandha-pratandha, lan kaélok-an-kaélok-an gorohé, supaya ngiket wong-wong mau ana ing jebaké.” Early Writings, 258–261.